

MRLIŠKA PESEM

BOŽO VODUŠEK

*Ne tiščite mi v mrtve roke križa,
ki zdravi, pravite, vse temne grehe,
ne obljubujte mi v kesanju utehe,
ne skušajte me z vabo paradiža.*

*Jaz nočem, da me križ zaman poniža,
potrdi z zadnjo muko vse prestane,
naj le peko neozdravljive rane
brez vsakega sramotnega obliža.*

*Naj le kričijo črne proge biča,
globoko v živem mesu zagnojene,
kričijo neizvršeno maščevanje,*

*in naj s strupenimi očmi hudiča
v odgovor sto in stokrat preslepljene
ljubezni kletev sika iz lobanje.*

OB VÉLIKI KORESPONDENCI

I V O B R N Č I Č

Dva človeka.

Vraz, ki se je natanko zavedal Prešernove pomembnosti med tedanjimi slovenskimi kulturnimi delavci in ga je po pravici imel za največjega zastopnika slovenske kulture, je prav Prešernu sporočal svoje nazore in prav pred njim branil svojo ilirsko ideologijo. In tako ni samó golo naključje, da sta se srečala na neoficielnem bojišču te korespondence oba najvidnejša predstavnika dveh nasprotnih ideoloških odgovorov na slovensko vprašanje, da se je v teh trepetavih, neurejenih in priložnostnih rokopisnih vrsticah utelesila vsa doba s svojimi trenji in težnjami, da so skozi te dve osebnosti, skozi njihovo besedo, utrip, gibljaj, domislek, misel, čustvo in bolečino nevedé zasijala ko blisk